

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 44

Israël in de Handelingenperiode

De Handelingenperiode waarnaar verwezen wordt in de titel van deze studie, heeft te maken met de drieëndertig jaar waarvan het boek Handelingen de geschiedenis weergeeft. Die begon met de opstanding van Jezus Christus. Hij eindigt met de twee jaar durende bediening van Paulus in zijn eigen gehuurde woning te Rome. In deze studie wil ik proberen een Bijbels antwoord te vinden op de vraag: hoe reageerde het volk Israël, zij die in Palestina woonden en zij die verstrooid waren, op de presentatie van de gekruisigde en opgestane Redder?

We hebben in eerdere studies al de beperkte kennis gezien die er was over de mens Jezus voor Zijn opstanding. Van Hem kon geen volledige voorstelling worden gegeven totdat Hij was gekruisigd en opgestaan. Men wordt evenwel een gelovige door te geloven in de waarheid die beschikbaar is en de feiten uit het evangelie tonen aan dat de overweldigende meerderheid van de tweeënhalf miljoen joden die in Palestina woonden elke waarheid over Hem geloofden die beschikbaar was. Daarom werd met hen omgegaan overeenkomstig het woord van Christus dat 'van een ieder, wie veel gegeven is, zal veel geëist worden' (Luc. 12:48).

Er waren mensen die door goddelijke openbaring wisten dat Hij de Christus (Messias) was, de Zoon van God (Matt. 16:16,17). Deze mensen werd gezegd dat zij Jeruzalem niet mochten verlaten, maar daar moesten blijven wachten op de komst van de belofte des Vaders, waarover zij al eerder hadden gehoord. Daarna zouden zij getuigen van Hem worden in Jeruzalem, in geheel Judea, in Samaria en tot de uithoeken van de aarde (Hand. 1:4,8). Op die gedenkwaardige

pinksterdag waren 120 van deze gelovigen bij elkaar. Elk van hen was een jood die in de mens Jezus de vervulling van Gods belofte aangaande de Messias had gevonden.

In die tijd woonden in Jeruzalem joden, vrome mannen, uit ieder volk onder de hemel (Hand. 2:5). De beschrijving van hun karakter geeft ongetwijfeld aan dat zij deel uitmaakten van de kudde van de grote Herder, waarvan Hij al had gezegd: 'Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij' (Joh. 10:27). Nadat Petrus' toespraak en het getuigenis van de 120 waren beëindigd, werden 3000 zielen toegevoegd; het aantal mensen dat geloofde in de gekruisigde en verrezen Messias werd hiermee 3120. Dat was in Jeruzalem, juist de stad waarin de Here Jezus ter dood was veroordeeld en waar dezelfde straf stond op het erkennen van Hem.

Toen het getuigenis voortging en vele wonderen werden verricht, stonden degenen die geloofden in de gunst bij het gehele volk; en de Heer bleef toevoegen aan de 3120 die in die plaats gered werden (Hand. 2:41-47). De woorden 'de Gemeente' (St.Vert.) horen niet in deze tekst en deze tussenvoeging is het bewijs van de gezamenlijke inspanning van de kerkelijke theologen om Israël eruit te werken en de kerk erin.

De tweede toespraak van Petrus had nog meer verbazingwekkende resultaten tot gevolg en hoewel de apostelen in hechtenis genomen waren, werden 'velen van hen, die het woord gehoord hadden, gelovig, en het getal der mannen werd ongeveer vijfduizend' (Hand. 4:4). Het succes van Petrus was uitzonderlijk. Het nauwkeurig verslag van Lucas spreekt alleen over vijfduizend mannen en daarin zijn de vrouwen en kinderen niet begrepen en ook daarvan moet een groot aantal zijn geweest. Een heel voorzichtige schatting is dat er ongeveer 15.000 gelovigen in Jeruzalem waren, allen joden, zonder enige heiden onder hen. Deze mensen staan als het 'Israël Gods' tegenover het 'Israël naar het vlees' (Gal. 6:16; I Cor. 10:18). Zij waren Israëlieten door geboorte; zij werden het Israël Gods door geloof in Jezus Christus. Zij hielden nooit op Israëlieten te zijn.

De Sadduceeën die de arrestatie van de apostelen hadden bevolen, konden niets ontdekken waarvoor zij gestraft konden worden; daarom lieten zij hen gaan, 'en wel om het volk; want allen verheerlijkten God om hetgeen er geschied was' (Hand. 4:21), een uitspraak die de algemene houding tegenover de Here Jezus aantoont van het volk in Jeruzalem.

Voorlopig op vrije voeten, gingen de apostelen voort met het verkondigen dat Jezus de Christus was, wat tot gevolg had dat er 'des te meer werden toegevoegd, die de Here geloofden, tal van mannen zowel

als vrouwen' (Hand. 5:14). Er waren talloze wonderen, zodat velen uit de steden rondom Jeruzalem kwamen met hun zieken en met mensen die gekweld werden door onreine geesten en ieder van hen werd genezen (Hand. 5:16). Deze heerlijke bediening vervulde de hogepriester en de sekte van de Sadduceeën met jaloezie en daarom werden de apostelen opnieuw gearresteerd en in de gevangenis geworpen. De Heer heeft hen hier op wonderbaarlijke wijze uit bevrijd en zij zetten hun bediening voort met als gevolg dat het aantal discipelen in Jeruzalem geweldig toenam en 'een talrijke schare van de priesters gehoor gaf aan het geloof' (Hand. 6:7). Hier kunnen we het aantal niet meer bijhouden, maar in verband hiermee zegt R.C.H. Lenski, de lutherse commentator: 'op grond van de getallen van Lucas en latere aantekeningen over de groei, lijkt een schatting van 25.000 gelovigen in en nabij Jeruzalem ten tijde van het martelaarschap van Stefanus nog voorzichtig.'

Vijfentwintig jaar later zei Jacobus tot Paulus in Jeruzalem: 'Gij ziet, broeder, hoeveel duizenden er onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijverars voor de wet' (Hand. 21:20). Het woord 'duizenden' kan hier alleen maar worden opgevat als een poging van de vertalers om de waarheid te minimaliseren. Het Griekse woord *MURIAS* betekent tienduizend; hier staat het in het meervoud (*MURIADES*) en dat betekent tienduizenden. En als we bedenken dat het aantal inwoners van Jeruzalem slechts 30.000 bedroeg, kunnen we tot geen andere conclusie komen dan dat de overweldigende meerderheid van de joden in Jeruzalem en Palestina gelovigen en volgelingen waren geworden van de gekruisigde en opgestane Jezus.

Tot aan de tijd van Stefanus' martelaarschap richtte het getuigenis zich geheel op Jeruzalem. Na zijn terechtstelling kwam er een grote vervolging en werden de gelovigen gedwongen zich over de omringende landen te verspreiden, waarbij ze overal het Woord verkondigden. En vele lezers zullen zich natuurlijk afvragen waarom zij niet terugvochten, aangezien ze met zovelen waren. Het antwoord daarop ligt voor de hand. Zij konden geen weerstand bieden, aangezien ze gewaarschuwd waren dat 'allen, die naar het zwaard grijpen, door het zwaard zullen omkomen' (Matt. 26:52). Bovendien was hun verteld dat als zij vervolgd zouden worden in de ene stad, zij naar een andere moesten vluchten (Matt. 10:23). We weten echter dat toen zij zich verspreidden in het buitenland en overal het Woord verkondigden, zij tot niemand het woord spraken dan alleen tot de Joden (Hand. 11:19). Hun succes bleef buitengewoon groot. In Samaria hielden de mensen zich eenparig aan de boodschap van Filippus (Hand. 8:6). Door de bekering van Saulus (Paulus), een jood, iemand uit de aristocratie die tot alle joden van elke stand kon spreken, kwam er een andere getuige met grote macht bij. Hij

zou later het feit van zijn bekering gebruiken als positief bewijs dat God zich niet had afgewend van Zijn volk, of het had verstoten (Rom. 11:1).

De genezing van Eneas door Petrus had tot gevolg dat allen die in Lydda en Saron leefden, zich tot de Heer bekeerden (Hand. 9:35); en de opwekking van Dorkas was er de oorzaak van dat velen in Joppe geloofden in de Heer (Hand. 9:42). Deze mensen die geloofden, waren joden.

Op dit ogenblik in de Handelingenperiode, acht jaar na de opstanding, kwam er een nieuw element bij. Petrus kreeg de opdracht om het Woord aan een heidens gezin te verkondigen, het huis van Cornelius, wat hij ook met groot succes heeft gedaan; dat was zowel het begin als het eind van zijn bediening aan de heidenen. Na Handelingen 12 was Petrus niet langer de vooraanstaande figuur en begon Paulus het toneel te betreden.

Van Handelingen 13 tot 28 volgen we de onafhankelijke bediening van de apostel Paulus. De uit-geroepen van God in Antiochië werden door de Heilige Geest geleid om alle controle en leiding over Barnabas en Paulus los te laten, zodat zij het werk zouden kunnen doen waartoe de Heer hen had geroepen. Wat dit werk inhield, kon worden vastgesteld op het moment dat het begon (Hand. 13:1,2).

Tezamen reisden ze naar Seleucië, een zeehaven, en landden in Salamis op het eiland Cyprus. Daar 'verkondigden zij het woord Gods in de synagogen der Joden' (Hand. 13:5). Daarmee domineert 'eerst de jood' elke daad in de bediening van de Handelingenperiode (Hand. 3:26; 10:36; 13:46; Rom. 1:16). Eerst aan de jood is het zegel dat op elke bladzijde van de Handelingen der Apostelen staat gedrukt. Nadat zij aan deze verplichting hadden voldaan op het eiland Cyprus, konden zij de uitnodiging van Sergius Paulus, een heiden die het Woord van God wilde horen, aanvaarden (Hand. 13:7). Hij hoorde, hij zag en hij geloofde.

Hun volgende halte was Antiochië in Pisidië, waar zij naar de synagoge gingen en op uitnodiging van de oversten verkondigden zij het Woord en brachten Jezus als de Messias naar voren. Het resultaat was goed en de gevolgen waren uitstekend, ondanks dat er veel tegenstand ontstond in de week die daarop volgde, wat hen ertoe bracht hun bediening te beëindigen en naar de heidenen te gaan (Hand. 13:42-49). Daardoor werd het Woord van de Heer bekendgemaakt in dat hele gebied.

Sommige uitleggers willen van deze gebeurtenis het einde maken van Paulus' bediening voor de joden, maar op hun volgende halte in Ikonium ging Paulus met Barnabas naar de synagoge en sprak daar op zo'n manier dat een grote menigte van joden maar ook van heidenen ging

geloven (Hand. 14:1). De woorden 'en zo spraken' geven aan dat zij de goddelijke rangorde volgden, 'eerst de Jood en ook de Griek.' Paulus deed de waarheid, die hij later uiteengezet heeft in de brief aan de Romeinen, geen geweld aan (Rom. 1:16). Hun succes veroorzaakte een scherpe verdeeldheid in de stad en toen er vervolging kwam, vluchtten zij naar Lystra en Derbe en predikten daar het evangelie.

In Filippi, Thessaloniki, Berea, Corinthe en Efeze zette Paulus zijn bediening in de synagogen voort. Overal waren de resultaten goed ondanks de toenemende tegenstand aan de kant van sommige joden en sommige heidenen (Hand. 16,17,18,19). In Efeze was er radicale tegenstand, maar de resultaten waren zodanig dat ons gezegd wordt dat het Woord Gods krachtig groeide en sterker werd. Op dit punt ging de bediening van Paulus een ander spoor volgen toen hij op weg ging naar Jeruzalem. Daar werd hij gearresteerd en uiteindelijk werd hij als gevangene naar Rome gebracht. Daar riep hij na drie dagen de voornaamste joden samen, die verklaarden dat zij blij waren hem te horen en beweerden dat alles wat zij van deze sekte afwisten was dat hij overal werd tegengesproken (Hand. 28:17-22). Verheugd spraken zij een dag met hem af waarop hij het koninkrijk van God uiteenzette en daarnaast probeerde hen te overtuigen aangaande Jezus, zowel uit de wet van Mozes als uit de profeten, van de ochtend tot aan de avond. Het gevolg hiervan was dat sommige de dingen geloofden die werden verteld en sommigen geloofden het niet. Laat ons in dit verband eens stilstaan bij de woorden van een ander.

'We kunnen veilig stellen dat Paulus in zijn gehele carrière geen groter succes op één enkele dag heeft behaald dan op de dag die Lucas heeft beschreven in vers 23 en verder. Hij bekeerde de helft van de rabbi's en de oversten van elf synagogen in de hoofdstad van de wereld! *OI MEN OI DE* (vers 24) staat in onze manier van spreken gelijk aan *fifty-fifty*... het bekeren van rabbi's en oversten kan maar één ding betekenen, namelijk dat deze rabbi's het evangelie van Paulus meenamen naar hun synagogen met als gevolg dat hele synagogen werden bekeerd en dat de leden die dat weigerden, zich terugtrokken naar andere synagogen.'

R.C.H. Lenski.

De conclusie is onontkoombaar. Het Woord van God toont aan dat de overweldigende meerderheid van de joden in Palestina en in de verstrooiing gelovigen in de Here Jezus Christus is geworden in de Handelingenperiode. Dat is de waarheid. Waar deze ons heen mag leiden en welke veranderingen dit veroorzaakt in ons denken, is aan ieder van ons om te ontdekken.